

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821202961
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3821202961.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkyň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX-X, D. - B., zastúpenej JUDr. Janou Bezákovou, advokátkou, so sídlom Bakalárska 6, Prievidza, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., IČO 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, o určenie bezúročnosti úveru a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 9Csp/49/2021-135 zo dňa 20. septembra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu v celom rozsahu z a m i e t a .

Žalovaný m á proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom) vo výroku I. určil, že úver, poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 4.4.2014 medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. (právny predchodca žalovaného) a žalobkyňou je bezúročný a bez poplatkov. Vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 678,52 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 100 %. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobkyňa a právny predchodca žalovaného uzavreli dňa 4.4.2014 zmluvu o poskytnutí pôžičky na bývanie č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bola žalobkyni poskytnutá pôžička vo výške 5 000 eur s výškou mesačnej splátky 77,54 eur, ročnou úrokovou sadzbou 14,9 %, RPMN 14,9 %, s termínom konečnej splatnosti 4/2024, celkovou čiastkou 9 304,8 eur, počtom splátok 120, celkovými nákladmi spotrebiteľa 4 304,8 eur. Prílohou zmluvy sú aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je uvedená splatnosť úveru 4/2024, termíny splátok sú uvedené do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. V zmluve je uvedené, že žiadateľka je rozvedená, býva vo vlastnom byte (byt vo vlastníctve klienta). Podľa zmluvy klient predložil k zmluve kópiu občianskeho preukazu a potvrdenie o poberaní dôchodku. V zmluve je tiež uvedené: mesačné splátky: 0, počet vyživovaných osôb: 0, zrážky zo mzdy nie sú vyplnené. K zmluve je pripojené potvrdenie o pobyte a rozhodnutie Sociálnej poisťovne o dôchodku. Žalobkyňa zaplatila žalovanému spolu 6838,52 eur.

1.1 Právne súd prvej inštancie posúdil vec podľa ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy s tým, že na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyzval žalovaného na preukázanie, ako skúmal bonitu žalobkyne. Žalovaný poukázal na to, že disponoval informáciou, že žalobkyňa je rozvedená, nevyživuje žiadnu osobu, žije v nehnuteľnosti, ktorú má vo vlastníctve bez hypotéky a nemá žiadne záväzky. Rovnako disponoval informáciou o tom, že je starobný dôchodca s

príjmom 310 eur. V prospech riadneho posúdenia bonity hovorí podľa žalovaného aj to, že žalobkyňa v žiadosti o úver pôvodne požadovala sumu 8 000 eur, avšak tá jej na základe majetkových pomerov nebola schválená. Žalobkyňa sa vyjadrila tak, že podľa jej prepočtov je úroková sadzba poskytnutého úveru 13,97 % a nie 14,90 % a žalovaný konal v hrubom rozpore s odbornou starostlivosťou, keď posúdil jej schopnosť splácať úver bez akéhokoľvek skúmania jej nevyhnutných výdavkov na základné životné potreby, bývanie a chod domácnosti.

1.2 Súd prvej inštancie uviedol, že úrok môže byť rovnaký ako ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v prípade, ak zmluva okrem úroku neobsahuje iné náklady, napr. poplatky, poistenie, ako to je v tomto prípade. S odkazom na úverovú kalkulačku na stránke E. však považoval za nesprávny údaj o úrokovej sadzbe, keď aj podľa nezospornených tvrdení žalobkyne je úroková sadzba poskytnutého úveru 13,97 %.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nezisťoval výdavky žalobkyne, čím hrubo porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný dokladoval výlučne príjem žalobkyne a jej rodinný stav. Je notoriou, že každý žijúci človek má v podmienkach našej spoločnosti aj výdavky. Údaj o výdavkoch „0“ nezodpovedá realite. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný posudzoval schopnosť žalobkyne splácať úver bez akýchkoľvek údajov o jej výdavkoch (jej výdavky nezisťoval) a bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Vzhľadom na uvedené súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov a žalobe vyhovel.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne. Odvolanie zdôvodnil nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci. Uviedol, že tvrdenie žalobkyne o vypočítanej úrokovej sadzbe poskytnutého úveru 13,97 % nemožno považovať za nezospornené, keďže žalovaný toto tvrdenie rozporoval už vo vyjadrení k žalobe. Žalovaný spochybnil použitie internetovej kalkulačky ako podklad pre rozhodnutie súdu o nesprávne uvedenej úrokovej sadzbe. Takýto prepočet nemôže slúžiť ako dôkaz v súdnom konaní, nakoľko nie je zrejmé, na akom základe táto kalkulačka pracuje. Žalovaný preto zastáva názor, že žalobkyňa ohľadom skutočnosti o nesprávne uvedenej úrokovej sadzbe neunesla dôkazné bremeno. Žalovaný nevedel prípadné nesprávne závery žalobkyne o výške úrokovej sadzby účinne rozporovať, nakoľko žalobkyňa žiadne prepočty nepredložila.

2.1 K skúmaniu bonity žalovaný s odkazom na viaceré rozhodnutia krajských súdov uviedol, že z ustanovení § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným z tam uvedených spôsobov (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy alebo registra). Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v § 7 ods. 1, potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností. Žalovaný zastáva názor, že v konkrétnom prípade posúdil úverovú bonitu riadne, nakoľko ju posudzoval z údajov o príjmoch výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. Pri posudzovaní žiadosti použil paušálne výdavky vo výške životného minima, nakoľko žalobkyňa neuviedla žiadne mesačné výdavky a banka nemá možnosť sa o výške výdavkov spotrebiteľa dozvedieť inak ako priamo od neho. Výpočet disponibilného zostatku z príjmu bol teda nasledovný: 310 eur (príjem) – 198 eur (paušálna suma výdavkov) = 112 eur. Splátka poskytnutého úveru bola nižšia ako disponibilný zostatok, teda podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Napokon žalovaný poukázal aj na to, že v uvedenom prípade žalobkyňa svoj dlh riadne plnila, čo tiež prispieva k záveru o riadnom skúmaní bonity.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil. Zotrváva na vyjadreniach uvedených v konaní. Má za to, že bolo preukázané, že údaj o výške úrokovej sadzby uvedený v úverovej zmluve bol nesprávny. Žalovaný nepreukázal, že jeho právny predchodca skúmal jej bonitu náležitým spôsobom a postupoval s odbornou starostlivosťou.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom nariadil pojednávanie, na ktorom sa zúčastnili obe strany sporu prostredníctvom svojich advokátov.

5. Žalobkyňa na pojednávaní odvolacieho súdu trvala na tvrdení, že právny predchodca žalovaného pred poskytnutím spotrebiteľského úveru nedostatočne skúmal jej bonitu, keď vôbec neskúmal jej výdavky (o. i. aj náklady na bývanie). Dodala, že úroková sadzba by mohla byť totožná s RPMN len ak by išlo o úver poskytnutý bez poplatkov a ďalších nákladov, avšak tu bol poplatok za poskytnutie úveru a suma poskytnutého úveru bola znížená o sumu poplatku.

6. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní odvolacieho súdu predložil potvrdenie o zadaní bankového prevodu F. B. 5 000 eur titulom predmetnej zmluvy.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 v spojení s § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia vo veci samej odvolací súd zmenil aj súvisiaci výrok o trovách konania.

8. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že aj keď bola predmetná zmluva zo 4.4.2014 označená ako zmluva o poskytnutí pôžičky na bývanie, nešlo o žiaden z úverov uvedených v § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom k 4.4.2014, pričom osobitný zákon o úveroch na bývanie bol prijatý až v roku 2016 (zákon č. 90/2016 Z. z.). Išlo teda (ako správne konštatoval súd prvej inštancie) o spotrebiteľský úver podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý poskytol právny predchodca žalovaného ako veriteľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti žalobkyni ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu podnikania alebo povolenia.

9. Pokiaľ žalobkyňa na pojednávaní odvolacieho súdu uviedla, že v tomto zmluvnom vzťahu právny predchodca žalovaného požadoval poplatok za poskytnutie úveru, resp. že suma poskytnutého úveru bola znížená o sumu poplatku, išlo o nové tvrdenia, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie neuvádzala a nevyplývali ani z doteraz predložených listín. Takéto nové tvrdenia by bolo možné použiť v odvolacom konaní len vtedy, ak by boli splnené podmienky podľa § 366 písm. a) až d) CSP, čo žalobkyňa nepreukázala ani netvrdila. Navyše tvrdenie o znížení skutočne poskytnutej sumy úveru v dôsledku započítania poplatku boli vyvrátené listinou, ktorú predložil žalovaný (potvrdenie o zadaní prevodu sumy 5 000 eur na číslo účtu príjemcu totožné s číslom účtu, ktoré je uvedené v predmetnej zmluve o poskytnutí pôžičky na bývanie ako účet na čerpanie úveru). Preto odvolací súd dospel k záveru, že uplatňovanie poplatkov ani krátenie poskytnutého úveru o poplatky nebolo preukázané, teda že úver bol žalobkyni poskytnutý v plnej výške, dohodnutej v zmluve, teda 5 000 eur.

10. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru a tým aj o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie na tom, že v zmluve bola nesprávne uvedená úroková sadzba úveru a na tom, že právny predchodca žalovaného nepostupoval pri skúmaní bonity žalobkyne s odbornou starostlivosťou, keď nezisťoval jej skutočné výdavky.

11. Nesprávnosť úrokovej sadzby odvodil súd prvej inštancie jednak z tvrdenia žalobkyne o jej výpočte, a jednak z vlastného výpočtu na webovej stránke E.. K tomu odvolací súd uvádza, že žalovaný už vo vyjadrení k žalobe vyjadril nesúhlas s tvrdením žalobkyne o nesprávne uvedenej úrokovej sadzbe aj s výpočtom, ktorý použila žalobkyňa (v žalobe žalobkyňa uvádzala, že správna úroková sadzba pre daný úver je 86 %). Po tom, čo žalobkyňa v písomnom vyjadrení z 1.8.2023 uviedla, že podľa jej prepočtov je úroková sadzba poskytnutého úveru 13,97 %, žalovaný v písomnom vyjadrení z 5.9.2023 namietal, že žalobkyňa žiadne prepočty nepredložila, preto žalovaný k týmto tvrdeniam nevie zaujať žiadnu procesnú obranu. Je teda zrejmé, že žalovaný v každom prípade reagoval na tvrdenia žalobkyne o nesprávne uvedenej úrokovej sadzbe, preto nie je možné označiť jej tvrdenia za nezosporené.

12. Odvolací súd v prvom rade v zhode so súdom prvej inštancie (a takisto v zhode s vyjadrením žalobkyne na pojednávaní odvolacieho súdu) uvádza, že úroková sadzba úveru môže byť totožná s RPMN, ak ide o úver poskytnutý bez poplatkov a ďalších nákladov, ktoré by bolo potrebné započítať do RPMN. Keďže v tejto veci nebolo preukázané, že by žalovaný požadoval poplatok za poskytnutie úveru alebo iný poplatok, ani že by bol započítal časť poskytnutého úveru na akýkoľvek poplatok, v tomto prípade môže byť RPMN zhodná s úrokovou sadzbou.

13. Na rozdiel od súdu prvej inštancie však odvolací súd dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by úroková sadzba bola v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne. Úrok je cena za požičanie peňazí a úroková sadzba vyjadruje túto cenu ako percento (podiel úroku a výšky úveru) za určité obdobie, najčastejšie za rok. Úroková sadzba, vyjadrujúca pomernú cenu za požičanie peňazí, je teda základnou veličinou, na základe ktorej sa určujú ostatné ukazovatele v zmluve. Ani žalobkyňa ani súd prvej inštancie neuviedli, ako prišli k záveru, že úroková sadzba bola práve 13,97 %. Žalobkyňa uviedla, že k tomuto číslu dospela „podľa prepočtov pri výške poskytnutého úveru, počte splátok a celkových nákladoch spotrebiteľa“, neuviedla však žiaden konkrétny prepočet. Pokiaľ súd prvej inštancie odkázal na webovú kalkulačku E., bolo potrebné dať za pravdu žalovanému, že takýto výpočet prostredníctvom internetovej kalkulačky na súkromnom webovom portáli, pri ktorej nie je zrejmé, akým spôsobom funguje, nemožno v súdnom konaní akceptovať.

14. Napokon aj samotná žalobkyňa vo vyjadrení z 1.8.2023 pripustila, že ňou vypočítaná úroková sadzba je nižšia, než bola uvedená v zmluve (14,90 %), čo – ak by tomu aj tak bolo – by nebolo v neprospech, ale naopak v prospech žalobkyne: Ak by žalovaný uviedol do zmluvy vyššiu úrokovú sadzbu, ale výšku a počet splátok by nastavil tak, že by to zodpovedalo nižšej úrokovej sadzbe, spotrebiteľ by na úrokoch v skutočnosti zaplatil menej, vychádzajúc z určenej výšky a počtu splátok. V preskúmvanej veci bola v zmluve jednoznačne určená výška splátok (77,54 eur) aj ich počet (120), pričom súčin týchto hodnôt ($120 \times 77,54 \text{ eur} = 9\,304,80 \text{ eur}$) zodpovedá celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako bola uvedená v zmluve a (po odpočítaní istiny poskytnutého úveru) aj celkovým nákladom spotrebiteľa, ktoré bola žalobkyňa povinná pri riadnom splácaní úveru zaplatiť na úrokoch (4 304,80 eur). Tieto ukazovatele teda boli vypočítané, resp. uvedené v zmluve správne.

15. Pokiaľ ide o skúmanie bonity, nebolo sporné (a bolo to preukázané aj žiadosťou o poskytnutie pôžičky na bývanie, podpísanou oboma stranami, potvrdením Sociálnej poisťovne o poberaní starobného dôchodku a rozhodnutím Sociálnej poisťovne o výške dôchodku žalobkyne, ako ich predložil žalovaný), že právny predchodca žalovaného zisťoval od žalobkyne (prostredníctvom kolóniek v žiadosti) jej príjmy a výdavky, pričom jej príjmy overoval aj v Sociálnej poisťovni. Ak žalobkyňa (a zhodne s ňou aj súd prvej inštancie) namietala, že právny predchodca žalovaného nezisťoval jej výdavky, odvolací súd k tomu uvádza, že veriteľ nemá možnosť zisťovať výšku bežných nákladov žiadateľa o úver (nákladov na bývanie, stravu, telefón a podobne) inak než dopytom na samotného žiadateľa. Ani vnútroštátne právo, a ani právo Európskej únie neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom (porov. rozsudok Súdneho dvora zo dňa 18.12.2014 vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej a ďalším, najmä výrok 2 a bod 38 odôvodnenia).

16. Ak teda v tomto prípade samotná žalobkyňa v žiadosti o poskytnutie pôžičky uviedla, že je starobná dôchodkyňa s dôchodkom vo výške 310 eur (čo veriteľ overil), je rozvedená, žije sama vo vlastnom byte a nemá žiadne vyživovacie povinnosti ani neplatí žiadne mesačné splátky, pričom žalovaný pri určení sumy poskytnutého úveru a výšky splátok odpočítal od príjmu žalobkyne životné minimum na jednu dospelú osobu, nemožno to považovať za hrubé porušenie povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver, ktoré je sankcionované v ustanovení § 11 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru.

17. Aj keď to priamo nebolo predmetom odvolacieho konania (námietky žalobkyne smerovali k tomu, že právny predchodca žalovaného nezisťoval jej výdavky, nie k tomu, že nenahliadol do príslušného úverového registra), odvolací súd sa zaoberal aj právnou otázkou, či prípadné nenahliadnutie do príslušného úverového registra (ktoré v tomto konaní nebolo preukazované) môže samo o sebe byť dôvodom pre aplikáciu sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Toto odvolací súd preskúmal vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 5.3.2020 vo veci C-679/18, OPR-Finance s. r. o. proti GK, z ktorého vyplýva, že súd má povinnosť ex offa (aj bez návrhu) preskúmať splnenie povinnosti dodávateľa s odbornou starostlivosťou preskúmať bonitu žiadateľa-spotrebiteľa.

18. K tomu je potrebné uviesť, že európske právo (čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere) v zásade ponecháva výber režimu sankcií za nepreskúmanie resp. nedostatočné preskúmanie bonity spotrebiteľa v právomoci členských štátov (porov. rozsudok Súdneho dvora zo dňa 27.3.2014 vo veci C-565/12, LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fasihovi Kalhanovi, bod 43 odôvodnenia). Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré takúto sankciu stanovuje, pripúšťa dvojaký výklad: jednak ten, že sa tu ako

minimálna požiadavka pri overovaní bonity spotrebiteľa vyžaduje buď zisťovanie príjmov, výdavkov a rodinného stavu spotrebiteľa, alebo nahliadnutie do príslušnej databázy a nedodržanie tejto minimálnej požiadavky sa sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru; a jednak ten, že sa tu bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou sankcionuje tak nezisťovanie príjmov, výdavkov a rodinného stavu spotrebiteľa, ako aj nahliadnutie do príslušnej databázy. Odvolací súd sa priklonil k prvému výkladu, ktorý bol prezentovaný už vo viacerých rozhodnutiach iných odvolacích súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.5.2022, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 32CoCsp/3/2022 z 30.6.2023, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/16/2022 z 28.6.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.9.2022, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2022 z 20.10.2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/36/2022 z 27.10.2022; pričom Najvyšší súd SR sa k otázke výkladu tohto ustanovenia zatiaľ nevyjadril).

19. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. stanovuje sankciu za delikt veriteľa, ide teda o sankčné ustanovenie. Jazyk deliktuálneho (trestného, priestupkového či správno-deliktuálneho) práva je odlišný od bežného jazyka a týka sa to aj použitia spojok. Napríklad nadpis nad § 264 Trestného zákona znie „Ohrozenie obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva“, je však zrejmé, že pre naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu nie je potrebné ohrozenie každého z tam uvedených druhov tajomstva, ale postačuje ohrozenie jedného z nich. Pokiaľ ide o spojku „alebo“, slovné spojenie „bez kontrolných známkov, kontrolných pásov alebo bez iných kontrolných technických opatrení“, použité v ustanovení § 279 ods. 1 Trestného zákona (podobne § 83 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona), nemožno chápať tak, že sa vyžaduje použitie všetkých technických opatrení na označenie tovaru, ale len jedného z nich (podľa toho, ktoré opatrenie je pre daný tovar predpísané). V tomto zmysle aj použitie spojky „alebo“ v ustanovení § 11 ods. 2 druhá veta zákona č. 129/2010 Z. z. neznamená, že sa vyžaduje použitie oboch spôsobov zisťovania bonity, spojených spojkou „alebo“ a že nevykonanie jedného z týchto spôsobov sa má automaticky sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

20. Okrem toho je potrebné uviesť, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru je v citovanom ustanovení uvedené ako najprísnejšia sankcia (popri menej prísnej sankcii nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru), preto by ňou malo byť sankcionované len naozaj hrubé (extrémne) porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu môže veriteľ urobiť zadosť povinnosti „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru“ (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) ak tak, že zistí údaje o príjme a výdavkoch spotrebiteľa priamo od neho. Ak súčasne nenahliadne do príslušného registra, podľa okolností to prípadne môže byť považované za porušenie povinnosti uloženej v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., avšak nie také, ktoré by dosahovalo mieru hrubého porušenia, pokiaľ samotné údaje získané od spotrebiteľa sú dostatočné na posúdenie jeho bonity. V prospech tohto výkladu napokon svedčí aj už citovaný rozsudok Súdneho dvora vo veci C-449/13, bod 38 odôvodnenia: „Vzhľadom na okolnosti každého prípadu sa veriteľ môže buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu boli predložené spotrebiteľom, alebo sa rozhodnúť, že považuje za nevyhnutné tieto informácie potvrdiť.“

21. Napokon odvolací súd preskúmal, či zmluva neobsahuje iné dôvody pre vyhlásenie úveru za poskytnutý bezúročne a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.), avšak takéto dôvody nezistil (k tomu viď aj zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Trenčíne v tejto veci sp. zn. 19CoCsp/41/2022 z 8.2.2023). Keďže nešlo o žalobu na plnenie záväzku zo zmluvy podanú veriteľom, ale o žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (a s tým súvisiace vydanie bezdôvodného obohatenia) podanú dlžníkom, skúmanie prípadných neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve neprichádzalo do úvahy.

22. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

23. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1, ods. 2 CSP. Vo veci samej bol plne úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal proti neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania (ktoré zahŕňajú účelne vynaložené trovy konania pred súdom

prvej inštancie aj odvolacieho konania) v celom rozsahu. O výške tejto náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).